

מוטה גור אחרי פרישתו

ראשית כל צריכים לסיים את המלחמה, ובהצלחה... אלא מה, זהו מאבק — כמו נגד גניבות, כמו על משמעת כללית, כמו על הופעה, כמו על שמירת ציוד. ואתם יודעים טוב מאד, כמה ציוד צבאי נעלם בשירות המילואים, וכדומה. כך שעוד לא קרה שום דבר לצה"ל. זהו, אובדן ציוד, הופעה מסודרת, ביזה, ולצה"ל עוד לא קרה שום דבר.

● דך חדש!

כך מפקד מקרין מאישיותו המוסרית — או הבלתי מוסרית — על היחידה שלו. הרמטכ"ל מקרין על צה"ל כולו.

מוטה גור

אם השקפתו של מוטה גור היא כפי שהוא מגלה אותה — כגיוול לב מחריד — בראיון זה, אין פחד שקרה במילחמת-הינשואי מה שקרה, החל ב"דוקטרינת האש" וכלה בכיזה.

ומכיון שבכל צבא יורדים הדברים, בתהליך סמוי ומפני לא, מן המפקד העליון עד לאחרון הטוראים, אין גם פלא שקרה מה שקרה לחייל הדתי שהתאבד בבית-הספר לחיילי-שיריון, ושקרה מה שנתגלה בדו"ח מבקרה-מדעי נה, ושבת-הסוהר הצבאיים שורר המצב שנתגלה על-ידי שבועון זה. ובוודאי יש קשר בין דבריו של גור על מוסר-המלחמה לבין דבריו על בני-עדות-המיוזרה, שריח חריף מאד של גזענות פשוטה נודף מהם.

אמרנו אחרי מילחמת יום-הכיפורים: דרושה אישיות גדולה, בעלת רמה צבאית, מוסרית, כדי לבנות את צה"ל וליצור בו מורא חדש.

"מוראל", בלשון הצבאית, היא מילה בעלת משמעות כפולה: רוח-היחידה ומוסר. שני הדברים קשורים זה בזה קשר בלתי-ניתק.

או מינו את מוטה גור.

כל מה שאמרנו אז, נכון כיום שיבעתיים. ארבע שנות כהונתו של רמטכ"ל זה לא פתרו אף בעייה אחת. הן רק החמירו את כולו.

צה"ל זקוק לרמטכ"ל גדול — גדול כאישיות מוסרית וגדול כהנהיגות צבאית — כדי לפתור דף חדש בתודותיו.

ישראל ומוסדות-יצה"ק, לא רק לעולם כזה, אלא גם לציבור הישראלי שבשמו הם פעלו. אלה מאיתנו, שמחו על פעולות כאלה בעבר ושמוענו מה שמוען גור, כעת, הוקעו כבוגדים, כשקרנים, כעוכרי-ישראל, כמשרתי האויב.

● "הרצחת וגם ירשת?"

התפרצות גילוי-הלב של מוטה גור, באותו ראיון, התחילה בדיון על הביזה בדרום-לבנון. אין זה סוד כי הביזה היתה שם כללית.

נראה כי המראיינים רמוזו גם על כך. התגובה של מוטה גור, כשהיא באה מפיו אדם שעמד בראש צה"ל, מדהימה.

גור אינו מצדד בביזה. בהחלט לא. הוא ("אישית") מסתייג ממנה. הוא מספר כי פעם, לפני 30 שנה, היכה את הנהג שלו מפני שזה סירב להחזיר שטיח שבזו. יותר מזה: באחד המישפטים המזורים והמהירים ביותר בראיון כולו, אחרי שהצדיק הריגה סיטונית של ארבעה חיים, הוסיף: "כל מה שאני צריך לשמור זה מפני התור פעם של, הרצחת וגם ירשת? כלומר, מפני ביזה".

כלומר: רצח המזוני — נחא, אבל לרשת — זה לא יפה.

אולם במהלך הראיון הבהיר מוטה גור לחלוטין כי לא עשה הרבה כדי למנוע ביזה, וכי אין הוא מציע לעשות הרבה כדי למנוע ביזה בעתיד.

לבעיית הביזה שתי פנים. מצד אחד, זהו פשע-מילי-ממה חמור. מפקד המתיר ביזה של רכוש אזרחי בעיתות-מלחמה הוא פושע-מלחמה, על-פי המישפט הלאומי והבינלאומי. מצד שני, הביזה הורסת את הצבא העוסק בה. מאז שחר ההיסטוריה, גרמה הביזה התפרקות מוסרית ומעשית של צבאות, אובדן קרבות ומלחמות. והנה בא גור, ומפתח פילוסופיה שלמה להבנת הביזה. זוהי פילוסופיה בגרוש. כל חייל יודע זאת.

מוטה גור: כאשר אומרים לבני-אדם, שגדלו על מוסר של, לא תרצח! כמיצוה ראשונה-במעלה: צא למילי-חמה והרוג את האויב — אז כל השאר מותר. ברגע שאתה הופך את הקודס המוסרי באופן טוטאלי, מה נשאר לבן-אדם לעשות?

זה קל. זה נוח. זה מתיר למפקד לומר: אם אתה יוצא למלחמה, מותר לך הכל — לרצוח, לאנוס, לשדוד. הקודס התהפך במלא. אין רעיון של טוהר הנשק. אין מוסר-מלחמה. יש רק הבאבאיות המוחלטת של פיראטי-אדם קדמונים.

יצחק שרה, ודור שדם של מפקדי הפלמ"ח, היו מתהפכים בקיבריהם אילו שמעו זאת.

כל מי שהיה אי-פעם חייל קרבי במלחמה יודע שאין זו אמת. יכול אדם להילחם, ולהילחם היטב, מבלי לש-לוח את ידו בביזה. הדבר תלוי לחלוטין בפיקוד, באיתנות המוסרית של הצבא. ברמה של המפקדים.

● "שום דבר לא קרה"

בן, כל אחד מאיתנו אסף "מזכרות": כאפיה פה, קומקום שם. סחבנו תרנגולת בכפר נטוש. אבל כל חייל יודע היטב את ההכרז שבין "סחיבות" כאלה לבין ביזה אמיתית.

יש הבדל בין לקיחת בקבוקי-ויסקי ושתייתו במקום, לבין לקיחת ארגזים של בקבוקי-ויסקי מחנות פרוצה הבני-תה. יש הבדל בין לקיחת צלחתי-נחושת מבית נטוש ובין הוצאת הרהיטים והשטיחים מבית-מגורים.

למקורות-הירוי" ו"פגיעה במטרות-מחבלים" הן בדרך-כלל הודעות-שקר. ולא זו בלבד, אלא שהשיקויות של ההודעות כה מובנת-מאליה וידועה לנוגעים-בדבר, עד כי התמיחה על כך מצדיקה את הקריאה "נו, כאמת..."

האוכלוסיה האזרחית של עיר-המחוז הירדנית אירבד הופצה והופגזה על לא עוול בקפה (מה עש-תה?). כגמול על פעולותיהם של פידאיון פלסטיניים.

● "עשינו כל השנים"

השיטה שמוטה גור מפרט ומצדיק כאן, היא שיטה של טרור-נגדי. פעולת-טרור היא פעולה שנועדת להטיל אימה על ציבור אזרחי, להבדיל מפעולה צבאית שנועדת להשיג מטרות צבאיות (השמדת צבא-האויב, כיבוש שטח, וכו'). פעולת טרור-נגדי היא פעולה של הטלת אימה על אוכי-לוסיה אזרחית, כדי להכריחה לפעול נגד הטרוריסטים. מבחינה מישפטית ומוסרית, פעולה של טרור-נגדי היא פעולת-טרור לכל דבר, ואינה נבדלת ממנה אלא במטרותיה.

יש כאן פאראדוקס מטויים. מי שמצדיק טרור-נגדי בשל מטרותיה, מצדיק בדיעבד גם את הטרור המקורי, שבעליו מאמינים בטיב מטרותיהם.

מוטה גור טוען כי צה"ל דגל מאז ומעולם — או לפחות מזה 11 שנים — בדוקטרינה כללית של טרור-נגדי. מוטה גור: ...אתם לא יודעים כי כל ביקעת-הירדן (ממזרח לנהר) התרוקנה במלחמת-ההתשה?

שאלה: כלומר, כשאתה מדבר על הפגזה, הכוונה הא שעשינו את זה בלי אבחנה?

מוטה גור: לי אין דיכרון סקלטיורי. אני משרת בצבא 30 שנה מלאות. וכי אני לא יודע, מה עשינו כל השנים? מה עשינו לאורך התעלה? מיליון וחצי פליטים עשינו! באתם, איפה אתם חיים? ...הפגזנו את אסמעיליה, סואץ, פורט-סעיד, פורט-פואד, מיליון וחצי פליטים. פיתאום מה קרה? 30... שנה, ממלחמת-השחרור ועד היום, אנחנו נלחמים נגד אוכלוסיה שהיה בכפרים, גרה בערים, והשאלה מלווה אותנו בלי הפסק, כל פעם מחדש: לפגוע או לא לפגוע באזרחים.

התשובה של גור עצמו היא, כמובן: לפגוע! אין צורך לומר כי גור מבטל כאן, במחיידי, מאות הודעות של ממשלות-ישראל ודוברי-צה"ל, מאז ועד היום, שטענו כי צה"ל אינו פוגע באוכלוסיה אזרחית. כאשר

ילדים אחרים: הרוגה בצור

גורשו מיליון וחצי אזרחים מעריה-התעלה, היתה הטענה שהופגזו והופצצו מטרות צבאיות, שהיו ממוקמות באותן ערים. כאשר גורשו רבבות איכרים מביקעת-הירדן, היתה הטענה כי הופצצו והופגזו "מטרות מחבלים". כאשר הופי-גזו והופצצו מחנות-פליטים בלבנון, הודיעו הדוברים כי הפגיעות עלו כן שמטרות אלה וקמו במחנות-פליטים להצטרף אל אפילו נאמר שהמחבלים האכזריים מיקמו בכוונה את מיתקניהם בריכוזי אוכלוסיה-הפליטים.

עתה בא מוטה גור ואומר בפירוט כי עצם המטרה של כל הפעולות האלה היתה לפגוע באוכלוסיה-האזרחית — בתושבי-הערים, באיכרים, בפליטים — כדי להשיג מטרות מטוימות.

מסתבר כי במשך 30 שנים שיקרו ממשלות-